

villing. Dette Forslag havde Folketinget tiltraadt og herunder ogsaa Forslaget om, at en Kommune ved Afstemning kunde vedtage, at der i 5 Aar ikke maatte meddeles en saadan Bevilling i Kommunen. Et Flertal i Landstinget har imidlertid ikke kunnet slutte sig til at gøre Adkomsten til Forhandling med stærke Drikke til en Bevillingssag, men har ment at maatte fastholde, at det er en Nærings-sag, og Landstinget har altsaa foreslaaet at bevare den nugældende Ordning, hvorefter Adkomsten til Handel med stærke Drikke skal meddeles, naar Betingelserne for Erhvervelse af Borgerkab efter Næringsloven og Loven af 2. Juli 1870 maa siges at være til Stede. Dette er et af de væsentligste Punkter, hvor der er foretaget en Ændring, et Punkt, der var megen Strid om i Landstinget, og hvorom der formodentlig ogsaa i Folketinget vil vise sig at være adskillig Uenighed, men jeg tror dog, at man, hvad disse Bestemmelser angaar, maa søge at naa frem til en Form, som kan bidrage til at tilvejebringe en Ordning, der ikke ganske dækker det, som oprindeligt var foreslaaet her og vedtaget af Folketinget ved Sagens sidste Behandling her.

Ædruelighedskommissionen og den tidligere Regering havde foreslaaet, at der ikke maatte finde Salg Sted af Chokolade, hvori der findes stærke Drikke i flydende Form. Landstinget har ikke ment det rimeligt at opretholde et saadant Forbud. For Landstinget har taget Stilling til dette Spørgsmaal, har det baade teoretisk og praktisk været meget nøje overvejet, og man har søgt at skaffe sig al den Erfaring, som Nydelsen af disse Chokolader i Udvalgmøderne har kunnet give. Om end en enkelt mente, at disse Chokolader kunde have en skadelig Indflydelse paa Maven, var der dog ingen, der havde den Opfattelse, at de nydt i det Omfang, hvori Mennesker kan spise disse søde Sager, kunde have nogen synderlig generende Indflydelse paa Hjernen, og Resultatet blev, at Landstinget ikke opretholdt dette Forbud.

I § 28, 4de Stykke, har Landstinget endvidere indsat en Ændring, hvorefter Regelen om, at stærke Drikke paa Landet ikke maa nydes i Nærheden af Indkøbsstedet, ogsaa skal være anvendelig i Byerne. For Tiden gælder, som ærede Medlemmer vil vide, denne Regel kun paa Landet. Ædruelighedskommissionen og den tidligere Regering havde ment at burde blive staaende ved den Form, hvori Regelen fandtes i Lovforslaget, da det blev forelagt for Landstinget, men Landstinget har altsa nu

ændret Bestemmelsen, saaledes at den ogsaa kommer til at gælde for Byerne.

Endnu et væsentligt Punkt, hvor Landstinget har foretaget en Ændring, er med Hensyn til Spørgsmaalet om Søndagsforbud, idet Landstinget har fjernet Bestemmelsen i § 29, 3die Stykke, om Søndagsforbud. Ædruelighedskommissionen havde foreslaaet, at Udsækning af stærke Drikke om Søndagen skulde kunne forbydes til Kl. 2 paa Grundlag af en Kommuneafstemning.

Et Mindretal i Ædruelighedskommissionen har stillet Forslag om at aabne Mulighed for Søndagsforbud hele Søndagen, og den radikale Regering fulgte dette Forslag, saaledes at et saadant Forbud skulde kunne etableres paa Grundlag af en Kommuneafstemning. Hertil har det høje Folketing sluttet sig, men Landstinget har nu fjernet denne Bestemmelse, og Landstinget har ogsaa fjernet som overflødig Bestemmelsen i § 30, 2det Stykke, om, at enhver Gæst under Ansvar efter den i denne Paragrafs sidste Stykke nævnte Lovbestemmelse er pligtig at forlade Beværtningen ved Lukketid. Denne Bestemmelse findes i den gældende Lov, men jeg tror, at Bestemmelsen i den Form, som nu foreligger fra Landstinget, er fuldt ud fyldestgørende, og jeg tror ikke, at der ved Fjernelsen af Ordene „under Ansvar efter den i nærværende Paragrafs sidste Stykke nævnte Lovbestemmelse“ ligger nogen som helst Realitet.

Saa er der Spørgsmaalet om Politimyndighedernes Pligt til at give Anmelderen Meddelelse om de Resultater, Anmeldelsen har ført til. Denne Bestemmelse har givet Anledning til omfattende Forhandlinger i Landstinget, baade i Salen og i Udvalget. Og Resultatet er blevet, at et Flertal har udstemt den.

Jeg nævnte for lidt siden, at der var ikke ringe Uenighed om, hvilket Omfang man skulde give det Omraade, paa hvilket Kommuneafstemningerne skulde have Indflydelse, hvilke Krav der maatte stilles til Kommuneafstemningerne, for at der skulde tillægges dem Vægt. Et Mindretal i Ædruelighedskommissionen og den tidligere Regering havde foreslaaet, og det høje Ting havde vedtaget i § 40, at et almindeligt Flertal af de afgivne Stemmer skulde være tilstrækkeligt. Dette Standpunkt har ikke fundet Tilslutning i Landstinget, der har foretaget en Ændring derhen, at det fornødne Tal skal være 35 pCt. af de valgberettigede — Ædruelighedskommissionens Flertal havde foreslaaet 30 pCt. Dette er naturlig-